

Takaisin instituuttiin – Jumalan salatut tiet

Työhuoneeni ikkunasta avautuu näkymä Kaisaniemenkadun rakennuksiin. Käytäviltä kuuluu tuttuja työtovereiden ja vapaaehtoistyöntekijöiden ääniä. Tuttavallista, sillä olen palannut takaisin STI:n määräaikaisen tutkijan tehtäviin, tällä kerralla viiden kuukauden jaksolle kevääksi 2002. Viimeksi parisen vuotta sitten STI:ssä ollessani koin elämässäni juuri tähän aikaan jännittäviä hetkiä. Väitös ja sitä seurannut yllättävän tiivis jälkitouhu pitivät huolen siitä, että oli vipinää. Nyt on menossa taas erilainen vaihe.

Paljon on mahtunut kahteen välivuoteen. Olen joutunut ihmettelemään ja jopa kummeksumaankin Jumalan johdatusta elämässäni. Välillä menee todella lujaa ja toisinaan elämänmeno on muistuttanut enemmän katkokävelyä kuin päämäärällistä etenemistä. Kahteen otteeseen olen saanut olla opettamassa teologiaa kolmellekymmenelle innok-

kaalle opiskelijalle Afrikassa, Khartumissa, sikkäläisessä ”Sudanan teologisessa instituutissa”. Ennen Sudaniin menoani luulin nähneeni jo kohtalaisesti maailmaa, sillä olinhan asunut kolmella mantereella ja käynyt kymmenissä maissa. Sudaniin saavuttuani kohtasin kuitenkin minulle kokonaan uuden maailman, elämänpiirin, jolle ei ole vertailukohtaa aiemmin kokemassani: Elämäntaistelua painostuksen keskellä uskon vakaumuksen säilyttämiseksi, jokapäiväisen leivän saamiseksi sisällissodan ja sairauksien kurimuksessa. Sudanan kansan yhtenäisyys on sirpaleina. Valtaa pitävä, etupäässä arabeista koostuva muslimiväestö tekee alkupe- räisen mustan väestön olostu tukalan. Eikä yhtenäisyydelle ole muutenkaan kovin suuria luontaisia edellytyksiä, sillä maassa puhutaan yli 600 eri kieltä. Oppilaani Khartumin instituutissa ovat etupäässä sisällissodan

STI:n kevään toiminta käynnistyi piispa Eero Huovisen luennolla. Hän kertoi kirjastaan ”Pappi? ”Aiheesta syntyi vilkas keskustelu opiskelijoiden ja piispan kesken. Kevään luentosarjoilla on ollut melko paljon väkeä, sillä Pekka Huhtisen dogmatiikan sarja on koonnut parikymmentä opiskelijaa, Eero Junkkaalan Israelin historian kurssille on ilmoittautunut kolmisenkymmentä, ja Timo Eskolan dosenttiluennoilla yliopistolla on 47 osallistujaa. Kevään keskiviikkosarjassa käsitellään apostoli Paavaliin liittyviä teemoja sekä luterilaista vanhurskauttamisoppia.

pakolaisia. Tajusin tuon kaiken keskellä syvästi pelastuksen evankeliumin erottel- mattomuuden ja globaalisuuden Jeesuksessa Kristuksessa. Ja sen olivat ymmärtäneet myös nuo monen ahdistuksen kautta tulleet sisaret ja veljet. Tästä todisti heidän palava halunsa saada viedä evankeliumia eteenpäin, maksoi mitä maksoi.

Vaikka ajatukset harhailevat välillä Japa- niin ja Sudaniin, olen iloinnut mahdollisuu- desta työskennellä jälleen STI:ssä. Kulumassa olevaan kevääseen kuuluu entiseen tapaan opetusta, tutkimusta, kirjoittelua, opiskeli- joiden kohtaamisia ja kentällä liikkumista. Työkuvaani voi pitää ainakin riittävän moni- puolisena. Varsinkin, kun tähän lisää vielä sen, että heti kevätjakson jälkeen odottaa alkukesästä luento- ja lähetysvierailu Japa-

niin.

On ollut ilahduttavaa havaita opiskelijo- den kiinnostus perusdogmatiikkaan, johon kevään luentosarjani ajankohtaisine sovel- luksineen liittyi. Olen itsekin nauttinut viipymisestä jälleen kristillisen opin perus- kysymysten äärellä. ”Toista STI:n työkausi- tani” aloitellessa olen kaivanut esiin STI:n perustamisasiakirjan. Siinä tehdään hyviä ja ajattomia teemalinjauksia STI:n kutsumuk- seen ja työhön liittyen: Raamattu, vanhurs- kauttaminen, pelastus, kasteen ja ehtoollisen sakramentit, raamatullinen paimenvirka sekä Kristuksen paluu ja pelastuksen lopullinen täyttymys. – On etuoikeus saada tehdä työtä sen puolesta, että näissä mainituissa asioissa säilyisi oikea kristillinen opetus. Tämä on jalo kutsumus.

Pekka Huhtinen